

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 316/2015-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jany Baricovej a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti obchodnej spoločnosti Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s., Dostojevského rad 4, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Majerník & Miháliková, s. r. o., Panenská 23, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Andrej Majerník, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 18 CoE 162/2014-155 z 28. mája 2014 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 18 CoE 162/2014-155 z 28. mája 2014 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 18 CoE 162/2014-155 z 28. mája 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave j e p o v i n n ý nahradiť trovy právneho zastúpenia spoločnosti Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s., v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet advokátskej kancelárie Majerník & Miháliková, s. r. o., Panenská 23, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti návrhu na náhradu trov konania n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 316/2015-15 z 30. júna 2015 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s., Dostojevského rad 4, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 18 CoE 162/2014-155 z 28. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľke ako povinnej bolo 15. decembra 2006 doručené upovedomenie súdneho exekútora JUDr. Jozefa Karasa, Exekútorský úrad, Humenné, o začatí exekúcie na vyrovnanie pohľadávky judikovanej v exekučnom titule –

rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 10 C 82/96-219 z 22. júna 2000, ako aj trov exekúcie. Dňa 18. decembra 2006 podala sťažovateľka proti exekúcii a trovám exekúcie námietky odôvodnené tým, že *„sťažovateľ nebol povinným z exekučného titulu a prechod povinností na sťažovateľa nebolo možné vyvodiť ani zo žiadneho právneho predpisu či rozhodnutia oprávneného orgánu“*. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 2 Er 1540/2006-44 z 2. apríla 2007 námietkam sťažovateľky v plnom rozsahu vyhovel a uznesením č. k. 2 Er 1540/2006-49 z 29. mája 2007 exekučné konanie zastavil. Doplnujúcim uznesením č. k. 2 Er 1540/2006-141 z 12. decembra 2013 okresný súd uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť sťažovateľke trovy exekučného konania v sume 392,78 € predstavujúcej *„čiastočnú náhradu trov konania... vo výške jednej polovice zaplateného súdneho poplatku“*. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 18 CoE 162/2014-155 z 28. mája 2014 tak, že uznesenie okresného súdu č. k. 2 Er 1540/2006-141 z 12. decembra 2013 zmenil, pričom sťažovateľke náhradu trov exekučného konania vôbec nepriznal.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. Spr. 3352/15 zo 17. augusta 2015 vyjadril predseda krajského súdu, v ktorom uviedol, že sa stotožňuje s názorom predsedníčky senátu 18 CoE– JUDr. Beáty Trandžíkovej, že k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením nedošlo, pretože *„Krajský súd v Bratislave... pri svojom rozhodovaní postupoval pri preskúmvaní dôvodov odvolania s celou vážnosťou a odbornou starostlivosťou pri zväžení všetkých uvádzaných dôvodov, a dospel k záveru, že vzhľadom na charakter vymáhaného nároku – pracovný úraz a strata na zárobku v súvislosti s viacerými zmenami právnej úpravy v dobe rozhodovania bez aplikačnej praxe – týkajúce sa nároku oprávneného a v neposlednom rade aj v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 Er/1540/2006-124 zo dňa 06. 09. 2012, právoplatné dňa 13. 10. 2012, ktorým bol oprávnený oslobodený (vzhľadom na jeho majetkové pomery) od úhrady súdneho poplatku, podľa ustanovenia § 150 ods. 1 OSP, náhradu trov úspešnému účastníkovi nepriznal. Taktiež pri zmene rozhodnutia prihliadal na pasivitu samotného povinného, ktorý na korešpondenciu oprávneného nereagoval.“*. Okrem toho predseda krajského súdu oznámil, že netrvá na verejnom ústnom pojednávaní.

Dňa 31. augusta 2015 bolo ústavnému súdu doručené „*Stanovisko sťažovateľky k výzve Ústavného súdu a k vyjadreniu Krajského súdu v Bratislave k sťažnosti*“, v ktorom uviedla, že súhlasí s tým, aby ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, a vyslovila presvedčenie, že krajský súd „*naďalej neakceptuje skôr vyslovený právny záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci*“. Súčasťou tohto podania bolo aj „*Vyčíslenie trov konania ku dňu 28. 8. 2015*“ v celkovej sume 342,65 €.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 18 CoE 162/2014-155 z 28. mája 2014, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 2 Er 1540/2006-141 z 12. decembra 2013 o uložení povinnosti oprávnenému zaplatiť sťažovateľke trovy exekučného konania v sume 392,78 € tak, že sťažovateľke náhradu trov exekučného konania s poukazom na znenie § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) nepriznal.

Napadnuté rozhodnutie krajského súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne, pričom argumentuje tým, že vzhľadom na skutočnosť, že nepriznanie trov konania úspešnému účastníkovi je výnimkou zo všeobecne akceptovanej zásady zodpovednosti za výsledok konania vyplývajúcej z § 142 ods. 1 OSP, musí byť aplikácia § 150 ods. 1 OSP presvedčivo a precízne odôvodnená spôsobom zodpovedajúcim § 157 ods. 2 OSP, čo sa však v jej prípade evidentne nestalo. Krajský súd totiž nielenže neakceptoval právny záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený už v uznesení sp. zn. 2 M Cdo 17/2009 z 28. januára 2010 o nemožnosti považovať zmenu právnej úpravy týkajúcej sa charakteru nároku oprávneného a nereagovanie sťažovateľky na listy oprávneného, resp. jeho kvalifikovaného právneho zástupcu, za dôvody hodné osobitného zreteľa relevantné na aplikáciu § 150 ods. 1 OSP, ale nesplnil ani uloženú povinnosť skúmať ďalšie okolnosti, resp. podmienky umožňujúce rozhodnúť podľa citovaného zákonného ustanovenia. Takáto interpretácia § 150 ods. 1 OSP krajským súdom podľa názoru sťažovateľky povzbudzuje nezodpovedné až šikanózne konanie oprávneného a jeho právneho zástupcu, ktorý nezmyselným návrhom podaným v štýle „*pokus-omyl*“ prinútili sťažovateľku proti nemu sa brániť, s čím jej logicky vznikli nemalé finančné náklady.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), preto ústavný súd pri posudzovaní problematiky náhrady trov konania v konaniach pred všeobecnými súdmi vychádza z judikatúry

Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vyslovil, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci, pričom procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aj rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania možno zasiahnuť do základných práv a slobôd, predovšetkým porušiť právo na spravodlivý súdny proces (II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05, III. ÚS 166/09, III. ÚS 144/2010, IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 84/2014 a iné.). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu len vtedy, pokiaľ by v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu bol obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepíateho formalizmu) či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Takýto postup všeobecného súdu nemôže byť tolerovaný, lebo predstavuje v konečnom dôsledku zásah do základného práva účastníka na súdnu ochranu, na majetku a v konečnom dôsledku aj na právnu pomoc (m. m. I. ÚS 119/2012).

Všeobecný súd by mal preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť (§ 157 ods. 2 OSP), teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve súd má poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov vyplývajúca z § 1 OSP (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého rozhodnutia uviedol:

„Odvolačí súd mal za to, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav. Hoci sú splnené predpoklady pre priznanie trov exekúcie povinnému spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku, nakoľko povinný bol v exekučnom konaní úspešný – jeho námietkam proti exekúcii bolo vyhovené a povinný súdny poplatok vo výške 23.666,- Sk (785,57 eur) preukázateľne uhradil, odvolací sa domnieval, že všetky okolnosti daného prípadu (vymáhanie pohľadávky oprávneného vzniknutej z pracovného úrazu, nejasnosť právnej úpravy ohľadom právneho nástupníctva, nereagovanie povinného na výzvy oprávneného pred začatím exekučného konania, predovšetkým však osobné a majetkové pomery oprávneného) odôvodňovali postup súdu podľa ust. 150 ods. 1 O. s. p., kedy sa povinnému, aj keď bol v exekučnom konaní úspešný, trovy konania nepriznajú.“

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd dospel k názoru, že námietky sťažovateľky sú opodstatnené.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Uvedené zákonné ustanovenie vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok konania (zásadu úspechu), čo znamená, že účastník, ktorý mal vo veci plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Táto zásada platí ako v konaní na prvom stupni, tak aj v odvolacom konaní, a neposudzuje sa za každé štádium konania osobitne, ale podľa úspechu vo veci.

Za určitú výnimku z tejto zásady možno považovať ustanovenie § 150 ods. 1 OSP, podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Prax všeobecných súdov je jednotná v názore, že „aplikácia ustanovenia § 150 OSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené

všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 14/99 z 1. septembra 2000). „Účastníkovi, ktorý mal v konaní úspech, nemožno s odvolaním sa na § 150 nepriznať náhradu trov konania len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodovania v určitom druhu nároku. Jeho použitie musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter“ (Zbierka súdnych rozhodnutí a stanovísk, judikát č. R 34/1982). „Nepriznanie náhrady trov konania podľa ustanovenia § 150 OSP nemožno odôvodniť len všeobecným záverom hodnotiacim význam rozhodovania o určitom nároku“ (Zbierka súdnych rozhodnutí a stanovísk, judikát č. R 23/1989). Možno teda zhrnúť, že odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom je ustanovenie § 150 OSP aplikované, by malo byť precízne, pričom sa *ex lege* vyžaduje, aby v tomto konaní boli bezpečne preukázané skutočnosti, na základe ktorých je toto ustanovenie aplikované.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné a vnútorne si odporujúce, teda z pohľadu ústavného prieskumu arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Zo žiadneho zmysluplného výkladu § 150 ods. 1 OSP ani zaužívanej praxe všeobecných súdov totiž nevyplýva, aby „*všetky okolnosti daného prípadu...*“, ktoré krajský súd prezentoval iba ako svoju domnienku bez reálnej opory v konkrétnom zákonnom ustanovení, odôvodňovali aplikáciu § 150 ods. 1 OSP na tento prípad. Osobitne to platí pre ťažiskový argument krajského súdu, za ktorý považuje „*osobné a majetkové pomery oprávneného*“ odôvodňujúce jeho oslobodenie „*od súdnych poplatkov*“, ktoré však v napadnutom rozhodnutí vôbec druhovo nešpecifikoval podľa Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona Slovenskej národnej rady

č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), ani neuviedol, do akej kategórie podľa § 4 zákona o súdnych poplatkoch prípadné oslobodenie oprávneného od poplatku spadá. V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť krajského súdu aj na znenie § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, ktorý taktiež reflektuje zásadu úspechu, keď ustanovuje, že ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Pokiaľ teda krajský súd rozhodnutie o nepriznaní trov konania sťažovateľke, ktorá sa spravodlivej ochrany svojich práv domáhala podaním opravného prostriedku – námietok proti exekúcii vykonávanej podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, s čím bola spojená povinnosť uhradiť poplatok za konanie súdu podľa v rozhodnom čase existujúcej položky 13 Sadzobníka súdnych poplatkov, riadne a presvedčivo neodôvodnil, postupoval v rozpore s § 157 ods. 2 OSP, čím porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedených skutočností preto ústavný súd vyslovil, že uznesením krajského súdu č. k. 18 CoE 162/2014-155 z 28. mája 2014 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Vzhľadom na to, že ústavný súd posúdil napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako porušujúce označené práva sťažovateľky, bolo namieste toto rozhodnutie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy (a jemu zodpovedajúcemu § 56 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde) zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu. V ďalšom konaní bude krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde) povinný opätovne rozhodnúť o predložennom opravnom prostriedku – odvolaní oprávneného so zreteľom

na účel náhrady trov konania vyplývajúci z § 142 ods. 1 a § 150 ods. 1 OSP, ako aj povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť v zmysle § 157 ods. 2 OSP.

III.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľky v podaní z 28. augusta 2015 vyčíslil trovy konania celkovou sumou 342,65 € pozostávajúcou z odmeny za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava veci a písomné podanie sťažnosti – vykonané v roku 2014) v sume po 134 € a z dvoch režijných paušálov v sume po 8,04 € plus 20 % DPH a tiež zo sumy 1,75 € predstavujúcej „náhradu hotových výdavkov účelne vynaložených vo forme poštovného za doporučený list“ – stanovisko z 28. augusta 2015, ktoré si vzhľadom na jeho obsah nevyčíslil ako úkon právnej služby, ale uplatnil „popri režijnom paušále“.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd podľa § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) priznal sťažovateľke náhradu trov konania v celkovej sume 340,90 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava veci a písomné podanie sťažnosti – vykonané v roku 2014) v sume po 134 € a dva režijné paušály v sume po 8,04 € plus 20 % DPH, ktoré zaviazal uhradiť krajský súd (bod 3 výroku nálezu). Návrhu sťažovateľky na náhradu poštovného za doporučený list z 28. augusta 2015 v sume 1,75 € ústavný súd nevyhovел z dôvodu nezrozumiteľnosti a nedostatku právne relevantného odôvodnenia predostretej požiadavky (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2015